

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Martiny Vernerové a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **D. T. L.**, narozen „X“,
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky,
bytem „X“,
zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, 122 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2020, č. j. MV-124241-7/SO-2020,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2020, č. j. MV-124241-7/SO-2020, jímž bylo změněno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 10. 6. 2020,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

č. j. OAM-17664-23/PP-2019, kterým byla podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žalobcová žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, neboť je důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, (výrok I.) a podle § 87e odst. 4 téhož zákona byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky v délce 35 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí (výrok II.).

2. Změna provedená napadeným rozhodnutím spočívala v nahrazení výroku II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně textem: „Podle § 87e odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., se stanoví lhůta k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci rozhodnutí Komise o odvolání.“ Výrok I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaný potvrdil.
3. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

4. V žalobě žalobce namítal, že žalovaný porušil své povinnosti odvolacího správního orgánu. Dle jeho názoru tato pochybení jsou takové intenzity, že sama o sobě jsou způsobilá přivodit nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Namítal, že žalobou napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Dle názoru žalobce žalobou napadené rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a žalovaný v rozporu s § 3 téhož zákona nedostatečně zjistil skutečný stav věci. V neposlední řadě žalovaný podle žalobce porušil § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu, neboť správní orgán řádně nedbal oprávněných zájmů žalobce a jím přijaté řešení neodpovídá okolnostem případu.
5. Žalobce namítal, že správní orgány nedostatečně a v rozporu s požadavky § 3 správního řádu posoudily otázku přiměřenosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu (*žalobce zřejmě nedopatřením uváděl rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, které není předmětem žalobou napadeného rozhodnutí – pozn. soudu*) ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu. Trval na tom, že správní orgány neprovedly žádné relevantní zjištění dopadů správního rozhodnutí do života žalobce, ač by tak dle jeho názoru měly učinit i bez návrhu, neboť se jedná o řízení vedené z moci úřední. Žalobce poukázal na skutečnost, že se na území České republiky nachází podstatnou část svého života (od roku 1996), přičemž celá jeho rodina i jeho veškeré statky jsou v současné době na území České republiky. K Vietnamu již nemá žádné vazby. Žalobce žil na území České republiky ve společné domácnosti s manželkou a synem, o které se stará. Žalobce trval na tom, že správní orgány neučinily žádný krok k tomu, aby zjistily podstatné okolnosti pro posouzení možných dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Trval na tom, že správní orgány měly možnost za účelem ujasnění rodinných vztahů provést výslech jeho manželky a dětí, které jsou již zletilé nebo těsně na hranici zletilosti. Žalobce zdůraznil, že má na území České republiky fungující rodinu (manželku a syna – občana České republiky). Rodina je dle jeho názoru pod ochranou ústavních předpisů stejně jako mezinárodních dokumentů, jako je např. čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod či Úmluva o právech dítěte. S touto otázkou se dle žalobce správní orgány nevypořádaly. Trval na tom, že správní orgány věděly, že rodina žalobce je na území České republiky natolik silně integrována, že jej nebude moci následovat do země

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

původu. Přesto se s touto otázkou řádně nevypořádaly. V postupu správních orgánů spadá žalobce porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce uvedl, že ačkoli správním orgánům bylo známe bohaté sociální zázemí žalobce na území České republiky, tak ze zjištěných skutečností nedovodily prakticky žádné relevantní skutečnosti. Úvahy, na kterých žalovaný staví svůj závěr o přiměřenosti napadeného rozhodnutí, jsou dle žalobce v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu a v rozporu s aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu.

6. Dále žalobce namítal, že nesouhlasí s tím, že trvá aktuálně důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. V tomto směru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 73/2011 a rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 31. 1. 2006, č. 50435/99, a ze dne 18. 10. 2006, č. 46410/99. Trval na tom, že správní orgány nezkoumaly naplnění pojmu závažného narušení veřejného pořádku v rozsahu, jak měly, když jedinou posuzovanou okolností bylo spáchání trestné činnosti žalobcem. Zdůraznil, že samotné spáchání trestného činu, či dalších již „zahlazených“ trestných činů, ještě bez dalšího nedává oporu aplikaci pojmu „závažné ohrožení veřejného pořádku“. Je vždy nutné posoudit závažnost spáchaných trestných činů, jejich aktuálnost a zejména pravděpodobnost, že se takové jednání bude opakovat. Zejména přezkoumatelné a nepaušální úvahy o existenci skutečné a dostatečně závažné hrozby opakování trestné činnosti žalobcem dle jeho názoru nelze v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nalézt. Trval na tom, že závěry učiněné na takto nedostatečně zdůvodněné úvaze je nutno označit za neurčité a nepřezkoumatelné.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření zrekapituloval průběh správního řízení. Poukázal zejména na skutečnost, že správní orgán prvního stupně si opatřil opis z evidence Rejstříku trestů žalobce a jednotlivé trestní rozsudky. Poukázal na opakovaná odsouzení žalobce za úmyslné trestné činy i na postupné zvyšování jejich nebezpečnosti. S ohledem na opakovanou trestnou činnost žalobce dospěly správní orgány k závěru, že předchozí odsouzení žalobce nevedla k jeho nápravě a nelze tuto nápravu tedy očekávat ani v budoucnu. Správní orgány dospěly k závěru, že i nadále existuje reálné nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku ze strany žalobce. Žalovaný zdůraznil, že ke zjištění skutkového stavu byly využity i výpovědi žalobce a jeho rodinných příslušníků poskytnuté v řízení o správním vyhoštění žalobce.
8. Trval rovněž na tom, že správní orgány se zabývaly posouzením přiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků. Poukázal zejména na skutečnost, že syn žalobce je plnoletý a není na žalobci finančně závislý. Při posuzování přiměřenosti poukázal na závěry obsažené v rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 5. 2018 ve věci C-82/16, které se týkaly otázky přiměřenosti v případě zletilých dětí. Žalovaný zdůraznil, že manželka žalobce je výdělečně činná, hradí výdaje žalobce, zaplatila jeho dluhy a není na něm finančně závislá. Uvedl, že při svém rozhodování přihlédl i k délce pobytu žalobce na území České republiky.
9. Žalovaný rovněž poukázal na závěry obsažené v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2020, č. j. 43 A 97/2018-33, kterým byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Jednání soudu

10. Právní zástupce žalobce se z jednání soudu omluvil s tím, že souhlasí s projednáním věci bez jeho přítomnosti.
11. Pověřená pracovnice žalovaného při jednání soudu přednesla vyjádření k žalobě shodně jako v písemném vyjádření k žalobě. Dále odkázala na závěry obsažené zejména v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2020, sp. zn. 1 Azs 302/2020. Zdůraznila, že trvá na tom, že žalobou napadené rozhodnutí je plně přezkoumatelné a správní orgány se řádně vypořádaly s otázkou přiměřenosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu žalobci a současně se řádně vypořádaly i s otázkou toho, zda žalobce do budoucna může být hrozbou pro narušení veřejného pořádku. V souvislosti s tím zejména akcentovala skutečnost, že žalobce je recidivistou, který opakovaně byl pravomocně odsouzen pro páchaní různé trestné činnosti.

Posouzení věci soudem

12. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že v něm absentují zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí jak k osobě žalobce, tak jeho rodiny. Soud tvrzené nepřezkoumatelnosti nepřisvědčil. Správní orgán prvního stupně se přiměřeností dopadů do soukromého a rodinného života věnoval především na straně 6 až 7 svého rozhodnutí. Upozornil na skutečnost, že ačkoli není v daném případě povinen se přiměřeností vydaného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců zabývat, věnoval se uvedené otázce s ohledem na znění čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Správní orgán prvního stupně konstatoval, že v dané věci jistě k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho manželky dojde. Ve vztahu k žalobcovým dětem pak konstatoval, že jak jeho dcera C. S. (nar. „X“), tak i syn L. A. T. (nar. „X“) jsou zletilí. Manželka je na žalobci finančně nezávislá, hradí dluhy žalobce a jeho výdaje. Dále

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

konstatoval, že žalobce je nezaměstnaný, nemá živnostenské oprávnění a není zapsán v žádné právnické osobě. Následně správní orgán prvního stupně poukázal na trestnou činnost žalobce, za kterou byl pravomocně odsouzen, a dospěl k závěru, že závažnost jednání žalobce v minulosti a zejména jeho pravomocná odsouzení v minulosti převažují nad zájmy žalobce s tím, že v jeho případě nebyly zjištěny žádné závažnější skutečnosti, které by mohly znamenat nepřiměřenost rozhodnutí ve věci zamítnutí žádosti o povolení přechodného pobytu. Správní orgán prvního stupně rovněž zdůraznil, že zásah do svého soukromého a rodinného života si žalobce zapříčinil sám svým protiprávním jednáním. Žalovaný se k otázce přiměřenosti vyjádřil na stranách 5 až 6 žalobou napadeného rozhodnutí. Odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a uvedl, že po celkovém posouzení případu a vzhledem k povaze vědomého protiprávního jednání žalobce převážil veřejný zájem na ochraně před porušováním právních norem České republiky nad zájmem na ochraně rodinných vztahů žalobce. S poukazem na judikaturu Soudního dvora Evropské unie pak ve vztahu k jeho zletilým dětem žalovaný uvedl, že v tomto směru žalobce neuvedl žádné výjimečné okolnosti svědčící o závislosti plnoletých dětí na jeho osobě.

15. Zdejší soud dále poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostál, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Zdejší soud proto vyhodnotil napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné, vyhovující požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu, a příslušné žalobní námitky tudíž nejsou důvodné.
16. Pro úplnost soud uvádí, že správností úvah žalovaného ohledně přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, potažmo čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod se bude zabývat níže.
17. Dále žalobce namítal, že se správní orgány nedostatečně zabývaly otázkou naplnění pojmu závažného narušení veřejného pořádku ve vztahu k žalobci. V § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
18. Správní orgány v rámci správního řízení vycházely z opisu z evidence Rejstříku trestů fyzických osob vyhotoveného dne 10. 10. 2019. V tomto opisu byly čtyři záznamy o pravomocných odsouzeních žalobce, a to:
 - za trestný čin porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu dle § 150 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, (dále jen „trestní zákon“) trestním příkazem Okresního soudu v Děčíně ze dne 12. 8. 1999, sp. zn. 1 T 86/99, k peněžitému trestu a trestu propadnutí věci; odsouzení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

bylo zahlazeno usnesením Okresního soudu v Děčíně ze dne 9. 12. 2014, sp. zn. 4 NT 1201/2014;

- za trestný čin porušování autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi dle § 152 odst. 1 trestního zákona rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 25. 2. 2003, sp. zn. 4 T 156/2002, k trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců s podmíněným odkladem výkonu trestu do 4. 6. 2005; dne 22. 9. 2005 bylo rozhodnuto, že se žalobce ve zkušební době osvědčil;
 - za trestné činy porušení předpisů o nálepkách k označení zboží dle § 148a odst. 1 trestního zákona, porušování autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi dle § 152 odst. 1 trestního zákona a porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu dle § 150 odst. 1 trestního zákona trestním příkazem Okresního soudu v Děčíně ze dne 26. 1. 2006, sp. zn. 4 T 65/2006, k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku s podmíněným odkladem výkonu trestu do 3. 5. 2009; dne 10. 9. 2009 bylo rozhodnuto, že se žalobce osvědčil;
 - za zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, (dále jen „trestní zákoník“) rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 27. 7. 2016, sp. zn. 52 T 14/2015, a rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 5. 2017, sp. zn. 11 To 19/2017, k trestu odnětí svobody v trvání 7 let a propadnutí věci.
19. Součástí správního spisu je mimo jiné rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 5. 2017, sp. zn. 11 To 19/2017, ze kterého vyplývá, že rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 27. 7. 2016, č. j. 52 T 14/2015-8582, byl žalobce shledán vinným ze spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, za což byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce osmi let. Uvedeného zločinu se dopustil tím, že v přesně nezjištěném období od 14. 12. 2014 do 17:00 hodin dne 16. 12. 2014 po předchozích vzájemných telefonických dohodách a následném osobním jednání zajistil nezjištěným způsobem nejméně 1 590,31 gramů psychotropní látky metamfetamin, kterou dne 16. 12. 2014 předal v Liberci, ulici Sokolovská, poblíž herny „KOTELNA“ prostřednictvím dvou osob další osobě, tedy zprostředkoval jinému neoprávněně psychotropní látku a čin spáchal ve velkém rozsahu. Rozsudkem Vrchního soudu v Praze byl zrušen výrok krajského soudu o trestu a žalobce byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání sedmi let. Pro jeho výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Vrchní soud v Praze žalobci mimořádně snížil trest pod dolní hranici trestní sazby, neboť uložení trestu v zákonné sazbě od 8 do 12 let shledal nepřiměřeně přísným, jelikož množství pervitinu, na jehož obstarání se žalobce podílel, jen nepatrně převyšovalo soudní praxí uznávanou hranici velkého rozsahu, která činí 1 500 gramů, dopustil se pouze jednoho trestného jednání, nebyl členem organizované skupiny s dalšími obžalovanými a hledělo se na něj, jako by nebyl odsouzen. V roce 2019 byl žalobce podmíněčně propuštěn z výkonu trestu se zkušební dobou 5 let (do 13. 9. 2024).
20. Zejména správní orgán prvního stupně se ve svém rozhodnutí zabýval na základě judikatury Nejvyššího správního soudu vymezením neurčitěho právního pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“. S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146, ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-65, ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010-112, dospěl správní orgán prvního stupně k závěru, že veřejný pořádek zahrnuje v obecné rovině základní normy, které se považují za nevyhnutelné pro fungování demokratického státu a společnosti. Vedle norem právních se jedná též o normy morální, sociální, politické, případně náboženské. Zejména spáchání trestných činů je nepochybně porušením veřejného pořádku. Ovšem v případě žádosti o dlouhodobý pobyt je nutné posoudit, zda existuje důvodné nebezpečí, že cizinec představuje nebezpečí veřejnému pořádku i do budoucna. Proto nepostačuje konstatování předchozího odsouzení, ale správní orgány se musí zabývat závažností protiprávní činnosti a okolnostmi odsouzení.

21. Následně správní orgán přistoupil k posouzení předchozích protiprávních jednání žalobce ve vztahu k důvodnosti obav, že bude představovat nebezpečí pro veřejný pořádek i v budoucnu. Správní orgán prvního stupně zcela přiměřeně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, dle kterého je při hodnocení potenciality ohrožení veřejného pořádku ze strany cizince možné přihlížet i k již zahlazeným odsouzením. Správní orgán prvního stupně konstatoval, že u žalobce se v případě posledního odsouzení jednalo již o v pořadí čtvrté odsouzení za úmyslný trestný čin v České republice. Uložené tresty nevedly k nápravě žalobce. K plynutí doby od spáchání posledního trestného činu správní orgán prvního stupně konstatoval, že od té doby se žalobce dalšího trestného jednání nedopustil, ovšem zdůraznil, že většinu doby od odsouzení strávil žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody. I s přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobci stále ještě běží zkušební doba podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, považoval správní orgán prvního stupně předmětné odsouzení stále za dostatečně aktuální skutečnost pro posouzení otázky ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce. Správní orgán prvního stupně s poukazem na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 23. 11. 2010, sp. zn. C-145/09, dospěl k závěru, že trestná činnost spojená s obchodováním s drogami je natolik závažnou trestnou činností, že odůvodňuje obavu z ohrožení veřejného pořádku pachatelem takové trestné činnosti i v budoucnu. Současně správní orgán prvního stupně poukázal na skutečnost, že opakované nerespektování zákonů České republiky svědčí o vztahu žalobce k hodnotám chráněným právem v České republice, a dospěl k závěru, že žalobce s ohledem na opakované páchaní trestné činnosti a její stupňující se závažnost představuje i do budoucna nebezpečí veřejnému pořádku. S hodnocením správního orgánu prvního stupně se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí plně ztotožnil.
22. Žalobce v rámci odvolání i správní žaloby nepředložil žádnou argumentaci, která by jakkoli zpochybnila podklady a závěry správních orgánů. Omezil se pouze na opakované tvrzení, že otázka existence důvodné obavy ze závažného ohrožení veřejného pořádku z jeho strany nebyla správními orgány dostatečně posouzena, neboť chybí úvaha o hrozbě páchaní trestné činnosti z jeho strany do budoucna. V tomto směru je dle soudu argumentace žalobce zcela nedůvodná. Správní orgány zcela správně zohlednily skutečnost, že v případě žalobce odsouzení za drogovou trestnou činnost nebylo jeho prvním odsouzením, ale že žalobce páchal trestnou činnost opakovaně, a přihlédly zejména k tomu, že závažnost trestné činnosti páchané žalobcem se stupňovala. Přísnější tresty ukládané postupně za jednotlivé trestné činy žalobce nikterak neodradily od páchaní další trestné činnosti. Právě na základě skutečnosti, že žalobce se dopouštěl trestné činnosti opakovaně a stupňovala se její závažnost, dospěly správní orgány k závěru, že žalobce je důvodně možné považovat za hrozbu pro veřejný pořádek. V tomto směru se soud se

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

závěry správních orgánů plně ztotožnil. Proto vyhodnotil danou námitku žalobce jako zcela nedůvodnou, neboť správní orgány správně vyhodnotily, že by žalobce mohl v budoucnu závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

23. Další žalobní námitka směřovala k nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“
24. Soud připomíná, že k problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které „[u]stanovení § 174a zákona ... o pobytu cizinců ... stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30). Nejvyšší správní soud tedy dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých.
25. Zdejší soud zdůrazňuje, že v případě zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců není v daném zákoně výslovně stanovena povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, konstatoval: „Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy.“ Byť se tyto závěry Nejvyššího správního soudu vztahují k jinému ustanovení zákona o pobytu cizinců, jsou podle názoru zdejšího soudu plně aplikovatelné i v projednávané věci.
26. Podmínky § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu z důvodů uvedených v tomto ustanovení nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; takovou situaci však nelze *a priori* vyloučit. Z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá závěr, že pokud cizinec ve správním řízení výslovně namítal nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod s ohledem na

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

svou konkrétní rodinnou a osobní situaci, měl se správní orgán zabývat otázkou, zda mohlo napadené rozhodnutí představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, a to bez ohledu na to, že zákon o pobytu cizinců v daném řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a tohoto zákona nevyžadoval. Je však třeba zdůraznit, že aby byl správní orgán povinen se zabývat námitkou nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, musí být tato námitka i dostatečně konkrétní ve vztahu ke specifické situaci cizince (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, nebo ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Azs 360/2018-39).

27. V rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, publ. pod č. 3990/2020 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „... *článek 8 Úmluvy je samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. nedávno též rozsudek ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15). V tomto případě je navíc třeba konstatovat, že čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn. že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy. Proto ministerstvo ani žalovaná nemusejí nutně vypořádávat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vší představitelnosti nemohou aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy.*“ S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že v projednávané věci z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vyplývá, že tyto v souladu se shora poukazovanými judikaturními závěry Nejvyššího správního soudu na základě žalobcových tvrzení a námitek hodnotily, zda nelze považovat vydané rozhodnutí za nepřiměřené ve smyslu poukazovaného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
28. Z obsahu správního spisu a zejména rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že správní orgán prvního stupně zjišťoval dopady rozhodnutí na rodinný a soukromý život žalobce, a to zejména jeho výsledkem a posouzením obsahu výsledků jeho manželky a syna L. A. T., které byly pořízeny v rámci řízení o správním vyhoštění žalobce. Protokoly o výsledcích manželky a syna byly založeny v správním spise týkajícím se daného řízení o žádosti žalobce. Správní orgány vzaly v úvahu dobu, po kterou žalobce na území České republiky pobývá, jakož i skutečnost, že zde má žalobce manželku, syna a dceru, která je státní příslušnicí České republiky. Existence rodinného života žalobce tak, jak byl žalobcem popsán, nebyla správními orgány nikterak zpochybněna. Při posouzení věci správní orgány vycházely z toho, že žalobce měl v České republice uděleno povolení k trvalému pobytu od roku 1997 (bylo pravomocně zrušeno rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 26. 3. 2018, č. j. OAM-3263-22/ZR-2017), před nástupem do výkonu trestu odnětí svobody a po podmíněném propuštění žil ve společné domácnosti s manželkou a zletilým synem L. A. T. Syn žalobce studuje střední školu v Praze. Ověřily, že žalobce vlastní byt na adrese hlášeného pobytu ve Varnsdorfu, v němž žil s manželkou a synem. Přihlédly též k tomu, že žalobce má v České republice zletilou dceru české státní příslušnosti, která žila s matkou, bývalou manželkou žalobce. Správní orgány se zabývaly i ekonomickou stránkou života rodiny žalobce. Zjistily, že žalobce nemá živnostenské oprávnění, není zapsán v žádné právnické osobě a je bez zaměstnání. Dospěly k závěru, že rodina není na žalobci finančně závislá, manželka hradí dluhy a výdaje žalobce. Žalobce před nástupem do výkonu trestu pracoval v baru a herně, které provozovala manželka.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Pokud jde o integraci žalobce v České republice, vzaly rovněž v úvahu, že žalobce se v České republice dopouštěl opakovaně úmyslného protiprávního jednání.

29. Správní orgány vzaly v úvahu skutečnosti, na které poukazuje žalobce v žalobě, tedy že žalobce na území České republiky žije velkou část svého života a má v České republice rodinu a majetek. Žalobce v žalobě nespecifikoval, jaké konkrétní okolnosti správní orgány opomněly zjistit, resp. v jakém směru jsou skutková zjištění správních orgánů nedostatečná. Správní orgány považovaly pouto mezi žalobcem a jeho rodinou za skutečné a toto nezpochybňovaly. Správní orgány vyhodnotily, že do rodinného života žalobce a jeho nejbližších bude zamítnutím žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu negativně zasaženo, avšak v daném případě neshledaly tento zásah nepřiměřeným vzhledem k závažnosti trestné činnosti žalobce. S tímto posouzením se soud ztotožňuje.
30. Při posuzování přiměřenosti rozhodnutí je v daném případě nutné poměřovat zásah do rodinného a osobního života cizince, ke kterému dojde v souvislosti s předmětným rozhodnutím, a míru ohrožení narušení veřejného pořádku, kterou případný další pobyt cizince představuje.
31. V daném případě, jak již bylo uvedeno výše, žalobce spáchal zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, za což byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce sedmi let (viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci sp. zn. 52 T 14/2014 a rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 11 To 19/2017). Žalobce se tedy dopustil jednání, jímž naplnil kvalifikovanou skutkovou podstatu (ve třetím odstavci) trestného činu, jehož objektem je zájem na ochraně společnosti a lidí proti možnému ohrožení, které vyplývá z nekontrolovaného nakládání s jedy, omamnými a psychotropními látkami, přípravky obsahujícími omamnou nebo psychotropní látku, přičemž trestný čin spáchal ve velkém rozsahu.
32. Soud souhlasí se správními orgány, že již obecnou a typovou společenskou nebezpečnost (škodlivost) trestné činnosti páchané v souvislosti s distribucí drog je nutno hodnotit jako vysokou, zejména ve vztahu k významu chráněného společenského zájmu. Nejvyšší právní soud ve své judikatuře shledal, že spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 či 3 trestního zákoníku představuje jednání, jímž cizinec závažným způsobem narušuje veřejný pořádek (srov. např. rozsudky ze dne 23. 3. 2017, č. j. 2 Azs 50/2017-45, a ze dne 30. 1. 2020, č. j. 4 Azs 339/2019-27). V posuzované věci je podstatné také množství návykové psychotropní látky, kterou žalobce zprostředkoval, což potvrzuje závažnost spáchaného jednání. Žalobce neuvedl žádné konkrétní okolnosti, které správní orgány nezohlednily, pokud jde o spáchaný skutek a roli žalobce.
33. Soud má tedy za to, že žalobce se dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze výše popsany zásah do jeho soukromého a rodinného života, resp. i rodinného života jeho manželky a dnes již zletilých dětí, považovat za nepřiměřený. I když správní orgány rozhodovaly s jistým časovým odstupem od spáchání trestného činu (v návaznosti na právní moc trestního rozsudku), nesnížila se společenská škodlivost jednání žalobce natolik, aby bylo možné považovat rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky za neadekvátní. Jak opakovaně zdůraznily správní orgány, žalobce si měl a mohl být při páchaní natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrhnutíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo žalobce pobývat na jeho území. Správní orgány neshledaly žádné mimořádné okolnosti, např. zdravotní problémy, jež by vyžadovaly trvalou přítomnost žalobce, resp. důvody, pro které by se rodina nebyla schopna nadále o sebe postarat. V daném případě se soud ztotožňuje se správními orgány, že zejména s ohledem na věk syna a jeho postupné osamostatňování nelze rozhodnutí (a s ním související odloučení) považovat za nepřiměřené vzhledem k závažnosti a společenské nebezpečnosti zločinu, jehož se žalobce na území České republiky dopustil.

34. Ve vztahu k zletilým dětem žalobce považuje soud za zcela adekvátní odkaz žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí na rozsudek velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 5. 2018, sp. zn. C-82/16, kde je uvedeno, že *„je-li občan Unie zletilý, o vztahu závislosti, který může odůvodňovat přiznání odvozeného práva pobytu na základě tohoto článku dotyčného příslušníkovi třetí země, lze uvažovat pouze ve výjimečných případech, kdy s přihlédnutím ke všem relevantním okolnostem nemůže být dotyčná osoba žádným způsobem odloučena od rodinného příslušníka, na kterém je závislá.“* V tomto směru žádné takové zcela výjimečné okolnosti žalobce neoznačil.
35. Soud ve shodě se správními orgány nepopírá, že dojde k intenzivnímu zásahu do rodinného života žalobce, avšak s ohledem na trestnou činnost žalobce a na veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku nelze shledat dopad rozhodnutí správních orgánů do rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků nepřiměřeným. Původcem případných neblahých dopadů této skutečnosti je totiž jen a pouze žalobce sám. Soud dodává, že návrat do země původu nelze ve vztahu k žalobci považovat za nepřiměřený i s přihlédnutím k tomu, že žalobce zná jazyk země původu, zemi původu opustil již v produktivním věku, je zdrav a z ničeho nevyplývá, že by nebyl schopen se v zemi původu o sebe postarat.
36. S ohledem na výše uvedené soud neshledal důvodnou námitku porušení § 174a zákona o pobytu cizinců a čl. 8 Úmluvy.
37. Pro úplnost soud k námitce, že nebyl proveden výslech manželky žalobce a jeho dětí a v důsledku toho nebyl zjištěn dostatečně rozhodný stav, konstatuje, že součástí správního spisu jsou protokoly o výpovědích manželky žalobce ze dne 8. 1. 2020 a jeho syna L. A. T. ze dne 2. 12. 2019. Dle názoru soudu tyto výsledky spolu s výpovědí žalobce poskytly dostatečný obraz o rodinných poměrech žalobce, aby mohly správní orgány ve věci rozhodnout. Ani tuto námitku tedy soud nevyhodnotil jako důvodnou.
38. K poukazu žalobce na průběh řízení před správními orgány, ve kterém argumentoval skutečností, že se jedná o řízení z úřední povinnosti, soud konstatuje, že tento poukaz je zcela nemístný, neboť předmětné řízení bylo řízením o žádosti žalobce a bylo zahájeno právě na základě žádosti žalobce.
39. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybeních žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno. Soud tedy vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

40. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 31. března 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.